

မြို့သစ္စာ
တစ္ဆေပျက်စွန်

ပရဟိတဝတ္ထုတို

တစ္ဆေ မျက်မှန်
ပရလောကဝတ္ထုတို

ကိုတင်အေးသည် အသားကခပ်ညိုညို အရပ်ကပိန်ရှည်ရှည်ဖြစ်၏။ သူ၏အလုပ်အကိုင်မှာ ရွာတကာ လှည့်လည်၍ ဆေးထိုးသော အလုပ်ပင် ဖြစ်သည်။ သူသည် လယ်ယာများပိုင်ဆိုင် ထားသော်လည်း လယ်ယာ အလုပ်ကို စိတ်မဝင်စား၊ မလှညွန့်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျပြီးကတည်းက ကလေး ငါးယောက်ရသည်အထိ ဆေးထိုးသည့် အလုပ်နှင့်သာ အသက်မွေးဝမ်း ကြောင်းပြုသူဖြစ်သည်။

ထိုခေတ် ထိုအခါက ဆေးဆရာဆိုသည်မှာ တစ်ရွာမှာ တစ်ယောက်ရှိဖို့ ခပ်ရှားရှားပင်၊ ထိုသို့ ဆေးဆရာ ရှားပါးသည့် အချိန်အခါမျိုးမှာမှ ကိုတင် အေးသည် ရွာပေါင်းများစွာ၏ ဆရာတစ်ဆူပင် ဖြစ်လို့နေတော့၏။

သူအသုံးပြုသည့် ဆေးထိုးပိုက်နှင့် အပ်တို့မှာ တစ်ခါသုံး ဆေးထိုးပိုက် မဟုတ်ချေ၊ လူနာတစ်ယောက်ကို ဆေးထိုးတော့မည်ဆိုလျှင်၊ အရင်ဦးဆုံး သူအသုံးပြုမည့် ဆေးထိုးပိုက်ဖန်ပြန်နှင့် အပ်များကို ရေနွေပူဇလုံထဲသို့ ထည့်၍ ခေတ္တစိမ်ထားရသေး၏။ ပြီးသည်နှင့် ဇာဂနာ လို့ခေါ်ဆိုတဲ့ ညှပ်ယူလို့ ရသည့် အရာဖြင့် တစ်ခုချင်းစီယူ၍ တပ်ဆင်ကာ သူ၏ဆေးထိုးအပ်ကို လည်း ဖန်ပြန်၏ ထိပ်တွင် တတ်လိုက်တော့၏။

လိုအပ်သည့် ဆေးပစ္စည်းများထဲမှ ဆေးပုလင်းလေးများကိုလည်း သူ လက်ထဲတွင် ပါလာသည့် ကျောက် ပြားလေးဖြင့် ပွတ်တိုက်ကာ ထောက် ခနဲနေအောင် ချိုးလိုက်လေ၏။ အားလုံးပြီးသည်နှင့် ထိုဖန်ပြန်ထဲသို့ လူနာ

နှင့် တည့်မည့် ဆေးဝါးများကို တစ်တောင့်ပြီး တစ်တောင့် အပ်ဖြင့်စုပ်ယူကာ လူနာအားဆေးထိုးရန် အသင့်ပြင်ပါလေ တော့သည်။

ကျန်းမာရေးမကောင်းလို့ ဆေးထိုးခံရမည့်ပုဂ္ဂိုလ်မှာ လူကြီးတွေ ဆိုလျှင်တော့ ကြောက်ရွံ့ခြင်းမရှိကြဘဲ ဆေး၏ဒဏ်ကို ခံနိုင်ကြလေ၏။ ကလေးသူငယ်များ ဆိုလျှင်တော့ ဆေးထိုးပိုက်ကြီးကို မြင်နေရလျှင်ကို အလိုလို ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေကြ၏။ အချို့သော ကလေးများဆိုလျှင် ဆေးထိုးခါနီးတာနဲ့ လက်ခြေများကို လူကြီးများက ချုပ်ကိုင်ပေးထားရ၏။ ငိုကလည်းငို ရုန်းကလည်းရုန်းမို့ ဆေးတစ်ခါထိုးဖို့အရေး ဆေးဆရာဖြစ်သူ မှာ ဝက်တစ်ကောင် သတ်နေရသည့်အလား ရုန်းကန်နေသည့်ကလေးအား အချောသတ်ပြီး စွပ်ခနဲထိုးထည့်လိုက် ရလေတော့၏။

သူ၏ဆေးဆရာ အလုပ်မှာလည်း တော်တော်မလွယ်ကူလှပေ။ လူတွေ တွင်သာမဟုတ်၊ ကျွဲ၊ နွား များနေမကောင်းလျှင်လည်း သူ့ကိုလာရောက်ပင့် ဖိတ်ပါက လိုက်လံ၍ ဆေးထိုးပေးရသေး၏။ ကျွဲနွားများကို ဆေး ထိုးသည့် အခါမျိုးမှာတော့ သူ့အတွက်ပိုမို၍ သတိကြီးကြီးထားရပေ၏။ သစ်ပင် သို့မဟုတ် တစ်ခုခုကို အကာအကွယ်ယူကာ ကျွဲနွားတို့၏ တင်ပါးဆုံးသို့ အလျင်အမြန် ထိုးစိုက်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်လေသောကြောင့်ပင်။

ကလေးငယ်များ ထိန်းမနိုင်သိမ်းမနိုင် ငိုယိုသောင်းကျန်း နေကြသည်ဆိုလျှင်၊ သူတို့၏မိခင်ဖြစ်သူများက ဦးတင် အေးကြီးကို ဆေးထိုးခိုင်းလိုက်ရမလားလို့ ခြိမ်းခြောက်လိုက်လျှင်ပဲ။ ကလေးတော်တော်များများ အငိုတိတ်တိတ် ကြပေတော့သည်။

အဲဒီလောက်ထိအောင် ဦးတင်းအေး၏ ဆေးထိုးပိုက်ကြီးကို ကြောက်ကြခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။ ဦးတင်အေးတို့၏ အိမ်အရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရွှေတစ်လုံးလို့ခေါ်ဆိုတဲ့ သရက်ပင်ကြီး တစ်ပင်ရှိလေ၏။ ထိုသရက်ပင်ကြီး

သည် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာနေပြီး ဖြစ်သည့်အတွက် လုံးပတ်မှာလည်း လူလေးငါးယောက် ဝိုင်းပတ်မှ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် လက်ချင်းထိ စပ်လို့ရခြင်း ဖြစ်သည်မို့၊ အဲဒီလောက်ထိအောင် အပင်ကြီးမှာ ကြီးမား ထွားကြိုင်းလျက်ရှိ၏။

ထိုသရက်ပင်ကြီး၏ အသီးများတို့သည် စားကြည့်လိုက်လျင် အရမ်းပင် ချိုမြိန်လှ၏။ သရက်သီး သီးချိန်နှင့် မွဲသည့်အခါတို့ဆိုလျှင် ထိုအပင် ကြီး၏အောက်ခြေတွင် ကလေးသူငယ်များတို့မှာ လေးခွများ ကိုင်ဆောင် ကာ တဖြောင်းဖြောင်းနှင့် အပင်ပေါ်မှ အသီးများကိုပစ်ချကြလေတော့၏။

ကလေးတွေ မိုးလင်းကမိုးချုပ် ဒီအပင်ကြီးအောက်မှာ လာလာပြီး ဆူညံ ပွက်လောရိုက်အောင် ဆော့ကစားလိုက်၊ အပင်ပေါ်ကို လေးခွနဲ့ပစ်လိုက်၊ တုတ်တွေနဲ့ပစ်လိုက် လုပ်နေခြင်းတို့ကို ကြာလာသည့်အခါ ကြည့်မရ ဖြစ်လာသူမှာ ဦးတင်အေး၏ဇနီးဖြစ်သူ မလှညွန့် ဖြစ်လေတော့သည်။

မလှညွန့်သည် ပထမတော့ ကလေးများကို၊ သူ့ပိုက်နက်ထဲမှာရှိတဲ့ သရက် ပင်ကြီးအနားကို မလာကြဖို့နဲ့ လာလာပြီး မဆော့ကစားဖို့ကို ပြောလွှတ် လေ၏။ ကလေးများကတော့ အမှတ်သည်းခြေမရှိကြပေ၊ လာမြဲလာလျက် ဆော့မြဲဆော့လျက်သာ ရှိနေကြတော့၏။

နောက်သော မလှညွန့်သည် ဘယ်လောက်ပင်ပြောပြော ကလေးများက ဂရုမစိုက်သလို ရှိနေကြသောကြောင့်၊ ကြမ်းတမ်းရိုင်းပြော ဆဲဆိုလွှတ် လေ၏။ သူ၏အဆဲအဆိုတို့မှာလည်း မိဘဖြစ်သူများကို ထိခိုက်၍ဆဲခြင်း မျိုး ဖြစ်လေတော့သည်။

"ဘယ်ကမိမဆုံးမ ဖမဆုံးမသားသမီးတွေလဲဟင်း၊ ပြောမကောင်းဆို မ ကောင်းနဲ့၊ ဘယ်လောက်ပြောပြော အမှတ်သည်းခြေ မရှိတဲ့ဟာတွေ၊ မွေး တိုင်းတင်မသားတွေ"ဟုဆိုကာ ဆဲဆိုလာလေတော့၏။ ထိုအခါ

အနီးအနားရှိ ကလေးများ၏ မိခင်များတို့သည်၊ သူတို့ကိုယ်တိုင်ပါး ဆဲဆိုလာခြင်း ဖြစ်သည်မို့ လက်သဲစိပ် လက်ထိပ်နာ ဆိုသလို၊ မလှညွန့်နှင့် ရန်ဖြစ်ကြပါလေတော့သည်။

ဒေါ်လှစိန်သည် သူ၏ပင်ကိုဗီဇစိတ်ကကို ရိုင်းပြကြမ်းတမ်းသည့် စိတ်ရှိထားသောကြောင့်၊ ကောက်ရိုးမီးပမာ ဟုန်းဟုန်းတောက် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လူများနှင့် ရန်ဖြစ်ပါလေတော့သည်။ ကိုတင်အေးကတော့ သူ့မိန်းမကို တားခြာလေ၏။ ဘယ်လောက်ပင် တားတား ‘ရှင်ဝင်မပါနဲ့ အေးဆေးနေနော်’ ဆိုသော စကားနဲ့တင် ကိုတင်အေးသည် ဘာမှမပြောပဲ အေးဆေးသာ နေလိုက်ရတော့၏။

သူ့မိန်းမ၏ အပြုအမူ အပြောအဆိုများကို မကြိုက်သည်ကတော့ အမှန်ပင်၊ သို့သော် သူသည် ဆေးဆရာ ဆိုသော ဂုဏ်ပုဒ် တစ်ခုရယ်ကြောင့်၊ သူ၏သိက္ခာများကျနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်မို့၊ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ရန်ဖြစ်နေသည့် သူ့မိန်းမ၏ စရိုက်ကို ပြုပြင်နိုင်သလောက် ပြုပြင် ထိန်းကျောင်းကြည့်၏။ သူ့မိန်းမဖြစ်သူကတော့ ဘယ်လိုမှ ပြုပြင်၍ မရပါချေ။ ဆိုးမြဲဆိုးလျက်သာ ပင်။

ထိုသို့ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ အိမ်များနှင့် ရန်ဖြစ်သည့်အခါတိုင်း၊ နင်တို့တွေ တစ်နေ့ငါ့အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိစေရမည်ဟု ကြိမ်းဝါးကာ ပြောဆို၍ အော်ဟစ်ထုတ်တတ်လေ၏။

တစ်နေ့သော သူ၏နှုတ်မှ ပြောဆိုအော်ဟစ်လိုက်သော စကားတို့သည် အကောင်အထည်အနေနဲ့ ပေါ်ပေါက် ၍လာပါလေတော့၏။ မလှညွန့်၏အိမ်နှင့် တစ်အိမ်ကျော်လောက်တွင်တည်ရှိသည့် ဘုန်းကြီးထွက်လို့ ခေါ်ဆို ကြသော ဦးသောင်းစိန် ဆိုသောလူသည် သမီးလေးငါးယောက်နှင့် စားဝတ်နေရေးအတွက် ဘဝကို ပင်ပန်းကြီးစွာ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေရသူ တစ်

ယောက်ဖြစ်လေသည်။

သူသည် သားသမီးငါးယောက်ကို ကျောင်းထားနိုင်ဖို့အရေးနဲ့ စားဝတ်နေရေး အစဉ်ပြေနိုင်ရေးတို့ကို ဦးစား ပေး၍ ဘယ်အလုပ်မဆို မညည်းမညူလုပ်ကိုင်လေ၏။ ပိုက်ဆံရဖို့အတွက်ဆိုလျှင် လူသတ်ပေးဖို့တောင် ဝန်မလေး တတ်သူ ဖြစ်လေသည်။

တစ်နေ့သော သူ၏သမီးအကြီးမလေးသည် ညအချိန်မတော် အိပ်ပျော်နေရင်းမှ တစ်ရေးနိုးသည့် အချိန်တွင် အပေါ့အပါးသွားရန် အိမ်အပြင်ဘက်သို့ ထွက်လိုက်စဉ်မှာတော့ လကလေးကလည်း နည်းနည်းထိန်ထိန်သာသာနေသည့်အခိုက် သေဆုံးသွားသော သူ၏အမေဖြစ်သူသည် အိမ်နောက်ဖေးဘက်မှနေ သူ့ကို လှမ်းခေါ်နေသည်ကို တွေ့ရှိလိုက်ရလေသည်။

ဒါနဲ့ သူလည်း သူ၏အမေက လှမ်းခေါ်နေသည်ကို မျက်တောင်မခက်တမ်း ကြည့်ရှုနေပြီး "အမေ ... အမေ ... အမေ" ဟု ခေါ်ဆိုကာ သူ၏အမေခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့ လရောင်အောက်တွင် တဖြည်းဖြည်း လိုက်ပါ၍ သွားနေလေတော့၏။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ တရွေ့ရွေ့လျှောက်လှမ်းသွားနေရင်းမှ သူ၏အမေအား မီလုမီခင် ဖြစ်နေသည့်အခိုက် မှာပဲ၊ သူတို့၏ အိမ်မြောက်ဘက်တွင် ပေါက်ရောက်လျက် ရှိနေသည့် မလွှပင်ကြီးပေါ်သို့ စောစောက သူ၏အမေဟု ထင်မှတ်ထားသည့် အရာဝတ္ထုပုံသဏ္ဌာန်မှာ မလွှပင်ကြီး၏ အပေါ်သို့ ဆံပင်ဖားလျားဖြင့် ဇောက်ထိုးကြီး တွဲတက်၍ သွားသည်ကို မြင်တွေ့လိုက် ရပါတော့သည်။

သူတို့၏ အိမ်မြောက်ဘက်တွင် ပေါက်ရောက်လျက်ရှိနေသည့် မလွှပင်ကြီးမှာ ညဦးပိုင်အချိန်ဆိုလျှင် ခွေးများ တအူတအူနဲ့ ဟောင်မြဲ ဟောက်လျက်ရှိနေတတ်လေ၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဦးသောင်းစိန်၏ ဇနီးသေဆုံးသည့် အချိန်မှာ ညတွင်းကြီး ဖြစ်လေသောကြောင့် သေဆုံးဆုံး

ခြင်းပင်၊ ရွာထဲမှ ဝက်သတ်သမား ကိုလှအောင်က အသုဘ၏ဝမ်းဗိုက်ကို ခွဲ၍ အတွင်းထဲရှိ ကလီစာများကိုထုတ်ကာ သောက်ရေအိုးထဲသို့ထည့်ပြီး ညတွင်းချင်း သုသာန်သို့သွား၍ မမြုပ်ပစ်ပဲ၊ သူတို့အိမ်၏မြောက်ဘက်တွင် တည်ရှိသည့် ထိုမလွှပင်ကြီး၏ အောက်ခြေ၌ ကျင်းတူး၍ အရက်မူးတူးတူး ဖြင့် မြုပ်ထားလိုက်ပါလေတော့သည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ညပိုင်းအချိန်ရောက်သည်နှင့် ထိုမလွှပင်ကြီးရှိရာအနားသို့ ခွေးများက တအူအူ၊ အပင်ပေါ်မှလည်း သဲတွေအောက်ကို ဖျန်းကြဲလွှတ်ချ နေသလို အသံများတို့မှာလည်း တဖျောဖျောကြလျက် ရှိလို့နေတော့၏။ သူသေသွားသည့် အချိန်မှာလည်း သူ၏သားသမီးများကို စိတ်မချခြင်းများ စွာနှင့် သေဆုံးသွားရခြင်း ဖြစ်သည်မို့၊ သူ၏အတွင်းကလီစာ အူများကို မြုပ်နှံထားရာ ထိုမလွှပင်ကြီးပေါ်တွင်သာ နေပြီး လူ့ဘဝမှ သားသမီးများ ကို မခွဲနိုင် မခွာရက် ဖြစ်နေခြင်းပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။

အခုလည်းကြည့် ဦးသောင်းစိန်၏သမီးအကြီးဆုံးလေးမှာ ထိုသို့သော မြင်ကွင်းမျိုးကို မြင်တွေ့ လိုက်ရပြီးသည်နှင့် လိပ်ပြာ လွင့်သည်ဟုပဲဆိုမ လား၊ သို့တည်းမဟုတ် နှလုံးသည်းခြေ ပျက်သွားသည်ဟုပဲ ပြောရမလား ပင်၊ အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော ထိုနေရာတွင်ပင် အာမေဠိတ်ဖြစ်၍ နှုတ်တို့ မှာလည်း ဆွံ့အလို့သွားကာ ပြူးတူးတူး ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်လို့သွား ပါတော့သည်။

များမကြာမှီအချိန်တွင် ဦးသောင်းစိန်သည် သူ၏သမီးအကြီးဆုံးလေး အိပ်ရာမှ ထသွားသည်ကို သတိပြု မိလိုက်လေသောကြောင့် တော်တော် ကြာနှင့် အိမ်ထဲသို့ ပြန်ရောက်မလာလေသောအခါ၊ သူလည်း အိပ်ရာမှထ၍ အနောက်ကနေ ဓာတ်မီးထိုး၍ လိုက်သွားလေသောအခါ၊ အိမ်၏မြောက် ဘက် တစ်နေရာတွင်တော့ မက်တတ်ရပ်ပြီး ပြူးတူးတူး

ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်နေသော သူ၏သမီးလေးကို မြင်တွေ့လိုက်ရပါ
တော့သည်။

"ဟား ... သမီး ... သမီး ... ဒီမှာ ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ" ဟု ဦးသောင်း
စိန်မှာ သူ၏သမီးဖြစ်သူအား၊ ဘယ်သို့ပင် အော်ခေါ်ပင် အော်ခေါ်ငြားလည်း
တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ရှားတော့ပေ။ မက်တက်ရပ်၍ မျက်လုံးအပြူး သားဖြစ်
နေကာ သမီးအကြီး၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာလည်း အေးစက် တောင့်တင်းလို့ နေ
ချေတော့၏။